

Měsícsvit 6

Igric Hostivít z rodu Poljanů

„Posluchajte všici, budu vám vyprávět, jak to začalo. Bylo to o svátku Kupadla, na začátku léta. Na vrcholku hory, čnící do dálky z vůkol se táhnoucích neprostupných mlžných hvozdů, v obklíčení dubů a lip, stálo sedm kohoutů. Slunce zapadlo za obzor a nedaleko, v obklíčení sedmi dřevěných dědků, hořela vatra, posvátný Světožár. Okolo vetry stál každý, kdo v kmeni Slověnů něco znamenal, aby na hoře Žár oslavili začátek léta, svátek Kupadla.

Nejdříve tu bylo sedm žreců a žrekyní, jeden za každý rod. Budivoj z rodu Severjanů, Zbyslava z rodu Poljanů, Dobrava z rodu Smoljanů, Radana z rodu Vodjanů, Všebor z rodu Goralů a Slavoj z rodu Lučanů a nakonec Krak z rodu Doubravanů s ženou Zorjou a třemi svými dcerami. Kášou, Tetkou a Ljubou.

Byl tu i Kazimír z rodu Poljanů s několika Hraničáři. Udatný Mojmír z rodu Skřeků, Bojan, Mnislava, Lada, Smolek, Predrag a Radan, bratr žrekyně Radany.

Také tu stáli vědmy a vědomci Venclov, Ratibor, Tvořimír a Vlata. Igricové a Igrice - Jasna z rodu Lučanů, Lumír z rodu Goralů, Zlata z rodu Smoljanů a Mila. K tanci se připravovala nestinarka Božena z rodu Doubravanů. Nesmíme zapomenout ani na proslulou řezbářku Bogiju.

Přišli i všichni Běsobijci. A nakonec já, Hostivít, Igric z rodu Poljanů. Jen zvěstovatel špatných zpráv, Sýček, tu nebyl.

Každý z žreců, vzývající bohy a zajišťující tak sluneční svit, dobrou úrodu a zahnání nočních běsů, obětoval jednoho kohouta, krví pokropil nejdříve jednoho z dědků a poté příslušníky každého ze sedmi rodů. Žertva bohům pak byla vložena do ohně, aby rudý kohout zakokrhál a ráno probudil slunce.

Před shromáždění předstoupil Krak, nejváženější ze všech žreců, ruku v ruce se Zorjou, pyšníci se, jako vždy, zdobeným šálem okolo krku.

Po obřadech třetího dne slavností, ještě před propuknutím nevázaného nočního veselí zakončeného očistnou koupelí za rozbřesku, pronesl Krak svoji řeč.“

Žrec Krak z rodu Doubravanů

„Nám a celé naší zemi vládne společná Pravda a jeden posvátný řád, Mir, lidský a zároveň božský. Patří sem všechno, co v životě děláme, obdělávání půdy, pěstování a chov, ctění bohů a ctění předků. Vězte, že uctívání bohů je stejně důležité jako jídlo. Pomocí všech těchto každodenních konání udržujeme svět v chodu. Vzdát se čehokoli léty prověřeného by znamenalo, že ženy nebudou rodit, svět a společnost se rozpadne. Přicházíme od žertvy dané bohům, abychom, jako každý rok, obnovili řád a pokračování světa, aby země dávala plody, stromy nesly ovoce, rodila se nová zvířata a stará posloužila masem. Aby běsi Velesovi nečinili nám příkoří. Svarog a Mokoša budou opět zasnoubeni. Jejich štěstí je štěstí naše a září nám z modrojasné oblohy. Nyní je čas pamatovat na ty, kteří nás pozdvihli z hlubin neštěstí, na naše dědky, jejichž kosti leží tady v posvátném háji na vrcholku posvátné hory. Nesmíme zapomenout, jak se sem dostali.

Kdysi naši lidé byli šťastní a početní, když žili v zemi Chaivatské. Odedávna znali chov dobytka, pásli velká stáda krav, koz a ovcí. Tloukli máslo, dělali sýr. Orali půdu, seli obilí, mleli mouku, pekli chléb. Chovali včely, předli len i vlnu. Bydleli v chýších, jako dnes bydlíme i my. Jeden stál za všechny a všichni za jednoho v dobách zlých, rozdíl mezi muži a ženami v ničem nečinili. Znali lásku ke svému rodu. Ctíli předky svoje a všecko tak dobře známou přírodu i všechny přátelské bytosti v ní. Každý okamžik v životě člověka - od prvního nadechnutí, kdy duše vstupuje do těla, do posledního výdechu, kdy duše z těla odchází zpátky do Návy – podléhal božskému řízení. Znali svůj kraj a všechny víly a jiné dobré bytosti, i se sousedy, mluvící jinou řečí, žili bez válek.

Vážili si daru řeči, která člověku jest dána a která je našim rodům společná. Moudří jejich, žrecové a igricové, z paměti znali dlouhé písně a říkání o stvoření a koloběhu světa, o bozích, hrdinech, lidech a jejich činech. Z těchto říkání byly jejich vědomosti a síla. Odtud znali jejich čarodějové rozličná zaříkání a zaklínání. Znali i tajná umění, kterému črty či čáry říkali – črtali je do vzduchu, čarali do popela, ryli je rydly do země jako ochranu proti zlu, či pro jeho vyvolání. Prý črty zaznamenávali i své myšlenky na dřevěné desky pro vyjevení budoucí. Lid k nim chodil pro radu, uměli léčit a zlo zažehnavati.

O velkých slavnostech táhl lid do posvátných hájů, kde pak čarodějové či vědmy těšící se největší úctě, žrecové řečení, lidu pak vykládali o věcech vznešených a tajuplných, vzpomínali dědky svoje, zpívali chválu bohům, pálili oběti, zlořečili nepříteli, zažehnavali neúrodu, prosili za mír a udržovali chod světa podle Miru lidského a božského. Lidé velmi se obdivovali učenosti žreců. Věřili jejich výrokům. Tak učili tito dávní žrecové, že bozi chtějí, aby byl člověk dobrým a soucitným ke svým rodným, těm aby obětoval s radostí i život a všecko práci, veškeré myšlenky, k nepřátelům aby pak udatný byl, neohrožený, ba i neúprosný.

Leč postihla dědky naše pohroma, přitáhli obři, napůl lidé, napůl koně a lid si porobili. Trpěli předkové v područí Kirunských obrů, dokud hrdina Mužak a s ním sedm šťastných rodů neuprchlo z kaganova područí. Od této jejich strastiplné cesty uběhlo tolik jar, kolik napočítáš na prstech rukou pěti lidí. Předkové, nuceni, opustili tedy starý řád. Svět pro nás tehdy téměř zanikl, než náš lid uložil kosti dědků na posvátnou horu Žár a nezavedl svůj mír okolo ní. Bude trvat dlouho, než obnovíme Mir a světaběh. Naše obydlí jsou uprostřed země plné běsů, bloudících duší, divé zvěře a starých staveb dávných obrů. Vydávat se za bezpečný kruh zorané země všanc běsům číhajícím ve stínech okolních hvozdů, hlubokých údolí či nepřístupných skal, to není moudré konání. Hlad, přepadení či strach jsou nebezpečně blízko, je proto potřeba oddat se poctivé dřině. Proti divé zvěři je třeba bojovat, rozmnožovat vlčí jámy, lovit zubry, medvědy i kance. Je potřeba ustanovit nové pastviny pro naši zvěř a získat více půdy pro orbu, setbu a bohatou sklizeň. Je potřeba vymýtit běsy a zahnat zbloudilé duše od našich příbytků.

Jen málo žreců však uniklo z Kirunského područí. A mnoho čarodějů a čarodějek zahynulo při zakládání osad a bojích proti nepřítelům, aniž předali svoje znalosti. Je nás jen hrstka a ti nejlepší z nás se sešli tady. Moc Žáru... co to..."

Igric Hostivít z rodu Poljanů

„Jen co to dořekl na shromáždění padla tma a nevýslovný děs. Podivný chlad, pach třeskuté zimní noci. Světožár najednou nehřál tak jako dřív. Tu Ljuba, nejmladší Krakova dcera, vztáhla ruce k černému nebi. Káša, prostřední Krakova dcera, se smyslu zbavená začala otáčet kol dokola víříc svoji

bílou řízu. Tetka, nejstarší Krakova dcera, padla na kolena a ruce zuřivě zabořila do posvátné půdy. Všichni s hrůzou a překvapením hleděli na Krakovy dcery, nevědic, co se děje.

Nikdo je tak neviděl přicházet. První běs přišel z nebes. Rarog. Ohlásil se chechtavým krákáním a pleskotem černých křídel noci. Ostrými pařáty a zobanem plným zubů se pustil do shromáždění. Druhý běs přišel z pod korun stromů. Lešij, samotný pán lesa. Velký jak medvěd, mechem porostlý. Jelením paroží kosil Slověny jak obilí na poli. Poslední běs povstal z kaluže vody. Samovila. Dlouhovlasá dívka s rybíma očima s papulou plnou ostrých zoubků. Pustila se do bezvládně ležících a hltavě sála krev z jejich ran.

Tu svorně hrdelním křikem zavelely Krakovy dcery k obraně. Tetka začala bušit do země a s každým úderem se všem zatřásla půda pod nohama. Káša se prudce zastavila a v ten okamžik se studený víchř opřel do bojové vřavy. Nakonec Ljubiny ruce poklesly k zemi a prudký lijavec se spustil na horu Žár. Lešij podklouznul, Rarogovi ztěžkla křídla a Samovila se plazila po zemi nemohouc vstát na třesoucí se půdě.

Běsi obrátili svůj zrak na Krakovy dcery. Běsobijci se sešikovali rozhodnutí bránit dcery na život a na smrt. Udatně bojovali, ale bylo to marné. Když bylo jasné, že běsi jsou nad síly Slověnů, dali se Krakovy dcery na zběsilý útěk, aby odlákaly běsi od ostatních. Běsi se za dcerami okamžitě vydali. Všechny v mžiku pohltit temný les a boj byl u konce.

Několik našich bratří a sester padlo. Hraničář Bojan, Igrice Zlata a Ratibor už neměli spatřit další rozbřesk. Mnoho, mnoho dalších utrpělo zranění, které si ponesou po zbytek života.

Po boji se rokovalo co dál, žrecové rozhodli, že osud tří Krakovských dcer svěří do rukou Běsobijců. Co se to stalo? Kam dcery zmizely, podařilo se jim utéct před běsi? Nikdo nevěděl. Stopy za sebou nezanechaly. Zřejmě nějaké čáry provázely jejich kroky. Krak proto přivedl Svarogova bělouše, to je hřebec, na kterém může jezdit jen sám Svarog a vést tak jeho kroky. Běsobijci se tak ihned pustili za tímto koněm, teď jsou prvním dnem na cestě po stopách tří dcer. Mají je nalézt a zjistit, co se to stalo, na Kupadla na hoře Žár.

Byl jsem tam a všechno co povídám je Pravda.“